

Ususret predsjedničkim izborima

 hkv.hr/izdvojeno/nae-teme/pitali-smo/32742-o-predsjednickim-izborima-izaziva-li-se-ciljano-polarizacija-

10. listopada 2019.

Kao što je poznato, krajem godine bit će održani predsjednički izbori.

Dok na ljevici za sada imamo jednoga kandidata kojega unisono podupire cijeli lijevi politički spektar, bez obzira na međusobne razlike, na nacionalnome spektru imamo sve snažniju polarizaciju.

Naime, apsolutno je legitimno i poželjno da postoji više kandidata, no stvara se dojam da se ciljano izaziva što žešća polarizacija, pa i mržnja, između simpatizera Kolinde Grabar Kitarović i Miroslava Škore.

S obzirom na to da je na proteklim predsjedničkim izborima Grabar Kitarović pobijedila s vrlo malom razlikom, u situaciji dok je zbog SDP-ove vladavine politička konjunktura išla u korist njezine pobjede, postavlja se pitanje ne izaziva li se ciljano mržnja između tabora Grabar Kitarović i Škore kako u drugome krugu, neovisno tko od njih ušao u taj krug, simpatizeri gubitničke strane ne bi glasovali za kandidata koji je ušao u drugi krug, što bi otvorilo vrata pobjedi Zorana Milanovića.

Ova pitanja za Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća komentiraju: Stipe Kutleša, Matko Marušić, Mile Prpa, Miljenko Stojić, Damir Borovčak i Marija Slišković.

Stipe Kutleša: Novi predsjednički izbori mogli bi biti tračak nade u promjene

U svekolikoj bijedi u kojoj se Hrvatska nalazi, a koju su prouzročili uglavnom pokvareni i nenarodni političari na vlasti, svaki novi izbori bude tračak nade da će se nešto promijeniti. Nadolazeći predsjednički izbori su ponovljena priča od prije pet godina: „mi ili oni“, tj. onda komunist, antihrvat, agnostik Josipović i navodno narodni čovjek, točnije žena katolkinja Kolinda Grabar Kitarović. Na jedvite jade prošla je Kolinda iako je u Hrvatskoj gotovo 90% katolika. Sama ta činjenica neobjašnjiva je normalnom čovjeku: ili u Hrvatskoj katolika zapravo ima vrlo malo ili su hrvatski katolici u velikom broju komunistički usmjereni, bez obzira na tolike komunističke žrtve nakon 1945. godine i progone vjernika poslije rata.

I ove se godine na neki način ponavlja slična priča. Predstavnik „slučajnih građana slučajne države“ kandidirao se za mjesto predsjednika. Ništa nema sporno u tome da se kandidira bilo tko tko se nije ogriješio o zakone ove države. Za Milanovića nije utvrđeno

da se je ogriješio o zakone, premda ta tema za nedodirljive poput njega nikada nije došla na red. Čak ni onda kada je prestao obnašati političku funkciju i kada mu je prestao važiti politički imunitet. To je što se tiče političkog aspekta.

Što se pak tiče morala to je sasvim druga stvar. Čovjek koji ne priznaje dan neovisnosti Republike Hrvatske i koji redovito izbjegava službene proslave hrvatskih državnih blagdana sada bi htio biti predsjednik te iste države uvjeren da ga podržava i sam papa Franjo. I to izgovori tako samouvjereno da se ne vidi ni trunke crvenila ni srama na njegovu licu. A podržava ga oko jedne trećine hrvatskog puka (to su oni za koje je već predsjednik Tuđman ustanovio da su izdajice koje mrze vlastitu zemlju – ako je to uopće njihova zemlja?), među njima ipak najveći broj deklariranih katolika, ali i ostalih vjernika.

Oni koji mrze Hrvatsku (SDP i ogromna većina HDZ-ovskih poslušnika) zapravo svjesno podupiru tzv. ljevičarskog kandidata Milanovića. Oni su se ujedinili i njihova mržnja prema Hrvatskoj je ipak jača nego njihove međusobne razlike i neslaganja. HDZ je istaknuo „svoga“ kandidata u liku aktualne predsjednice, jer zapravo nemaju koga. Predsjednica je pristala biti kandidat HDZ-a iako nije u najboljim odnosima s čelnicima stranke. Niti ona može bez

HDZ-a niti HDZ može bez nje. Kao protukandidat Milanoviću ona predstavlja tzv. desnu opciju. Niti je ona desnica niti je pravi protukandidat ljevičaru. Nekada omiljena i nada za Hrvatsku pretvorila se u predmet poruge i beznađa za najveći broj nekadašnjih svojih pristaša i simpatizera. Nedosljedna u svojim opredjeljenjima htjela se svidjeti svakome, a to ne ide.

Miroslav Škoro je svojom najavom kandidature i izvrsnim predstavljanjem već od početka pomrsio račune HDZ-SDP koaliciji. Kao nestranački čovjek u narodu zasad uživa više povjerenja nego oba druga kandidata. Ali to ne znači automatski njegov uspjeh. Zato se brine „principijelna“ koalicija obaju krila bivše komunističke partije. Prokušanim udbaškim metodama izaziva se otvorena nesnošljivost i mržnja između dvaju tzv.

desničarskih kandidata Škore i Kolinde čime se stvara raskol u biračkom tijelu. To je najbolji način da se osigura vlast „najpoželjnijem“ kandidatu iz SDP-HDZ koalicije Milanoviću. Tome doprinose i oni tzv. ostali kandidati čija se imena jedva znaju i o kojima se i ne govori. Njih će mediji sustavno minorizirati i diskriminirati. Ipak su se mnogi od njih pojavili samo zato da zadovolje svoje narcisoidne želje ili su u(d)bačeni od strane velike koalicije, za Judine škude.

Dva predsjednička kandidata već duže vremena su politički pročitana knjiga i ne bi se trebalo više njima baviti: u slučaju Kolinde u krajnjoj liniji donekle podnošljiva iako ne najbolja knjiga, a u slučaju Milanovića katastrofalna knjiga koju bi trebalo baciti u smeće. Škoro još nije do kraja pročitana knjiga, ali se ipak čini da puno više obećava. Netko će reći da je i Kolinda nekada obećavala. Politički pragmatizam barem nam nameće zaključak da je bolje u igru uvesti novoga igrača koji nije posve nepoznat i koji s dobrim razlozima može biti osvježenje u hrvatskom političkom prostoru nego se držati već starih, doduše poznatijih kandidata ali koji ne samo da nisu ispunili očekivanja i obećanja nego su duboko razočarali. Što je mudrije: izabrati stare i neuspješne ili nove i manje poznate (s dozom rizika)?

Novi predsjednički izbori mogli bi biti tračak nade u promjene: već je vrijeme da hrvatski birači pokažu odvažnost i hrabrost i da jasno kažu i odluče da ne žele više živjeti u bijedi (ovdje se ne misli samo na materijalnu bijedu nego više na duhovnu i moralnu bijedu). U protivnom sve je manje nade za bilo kakvu dobru hrvatsku budućnost.

Prof. dr. sc. Matko Marušić: Pozivam hrvatski narod da glasuje za gđu Kolindu Grabar Kitarović

Točna je hipoteza Uredništva HKV da „dok na ljevici za sada imamo jednoga kandidata kojega unisono podupire cijeli lijevi politički spektar, bez obzira na razlike, na nacionalnome spektru imamo sve snažniju polarizaciju. Stvara se dojam da se ciljano izaziva što žešća polarizacija, pa i mržnja, između simpatizera Kolinde Grabar Kitarović i Miroslava Škore kako u drugome krugu, neovisno tko od njih ušao u taj krug, simpatizeri gubitničke strane ne bi glasovali za kandidata koji je ušao u drugi krug, što bi otvorilo vrata pobjedi Zorana Milanovića.“

No to su komunistički trikovi otkad oni više ne vladaju jamama bezdankama, verbalnim deliktom i jednopartijskim sustavom. Ostali su im samo mediji i njima se obilato koriste. S druge strane, dio slabije upućenih domoljubnih birača ipak je progutao neprestanu komunističku propagandu da je u Hrvatskoj loše, da su političari (pritom ih mediji usmjeravaju na HDZ) korumpirani, da je Plenković briselski agent postavljan od Engleza (?) a da je gđa Kolinda Grabar Kitarović „glupa ženska“ koja stalno radi gafove i nema pojma o politici.

Pritom nitko nema duhovne i intelektualne snage misliti koga može dobiti umjesto Plenkovića i Grabar Kitarović. Jer da o tome dobro promisli, uhvatila bi ga jeza od onoga što (koga) bi sagledao. Dvapat smo imali komuniste, a oni su odmah ukinuli pokroviteljstvo Sabora nad Bleiburškom komemoracijom, Komisiju za žrtve rata i poraća, uvrijedili branitelje, propali za nekoliko razina na rang listama ekonomske pouzdanosti svjetskih stručnjaka i višestruko u oba mandata povećali inozemni dug. Danas rade na propasti hrvatskoga osnovnog i srednjeg školstva, ali to je zasebna tema.

Dugu analizu, zapravo podsjećanje, ostavit ću za drugu priliku i upućenijima od mene, a ovdje ću se usredotočiti na predstojeće izbore za predsjednicu Republike Hrvatske.

Kako birati predsjednika Republike Hrvatske

Vjerujem da su ljudi uočili da SDP i HNS, kao i njihove prateće „nevladine“ udruge, ustraju na ideji da se predsjednik Republike Hrvatske bira u Saboru. Ljudi, to je izravan udar na hrvatsku državnost! Jednako kao i protuhrvatska ideja da se „smanji broj županije“, koju smo jedva suzbili! Hrvatski se predsjednik bira na općim predsjedničkim izborima i time dobiva veličanstvenu snagu i legitimitet predsjednika kojeg su izabrali svi građani. Da se izbor prebaci u Sabor, on bi postao roba za stranačko trgovanje poput izbora Ustavnih sudaca. Time bi se predsjedniku ukinuo svaki ugled, a time i Državi, što i jest cilj SDP-a, HNS-a i sličnih.

Tko god spomene da bi predsjednika slobodne, samostalne, demokratske, svete i vječne Hrvatske trebalo birati u Saboru, znajte da se radi o neprijatelju hrvatske države i hrvatskog naroda. To je prvo o čemu treba misliti.

Stanje u Hrvatskoj

Druga protuhrvatska komunističko-četnička teza je da je u Hrvatskoj stanje loše i da postoje brojne nepravde i korupcija političara koji se bogate na račun siromašnih. Otud iseljavanje, blokirani i – sve do slabe igre Hajduka. To je također udbaška protuhrvatska laž. Dokazi za tu laž traže se (mediji!) na pojedinačnim primjerima – tragedijama, bolestima, gluposti i razočaranosti. A to je krivi pristup. Stanje u državi može se ukupno ocijeniti samo – ukupnim statističkim pokazateljima.

A ti su pokazatelji jako dobri i toliko ih je da ih čak ne mogu sve ni nabrojiti. Ipak mogu reći da mi je najdraže to što je državni godišnji proračun uravnotežen čak na mali suficit. Neka netko kaže – kad je to Hrvatskoj bilo, napose u slučajevima tragične vladavine komunista, kako u komunizmu tako i u demokraciji!?

Zaboravili smo da je autocesta Zagreb-Split sagrađena u slobodnoj Hrvatskoj! Zaboravili smo koje se sve autoceste, obilaznice, mostovi, željezničke pruge, škole, vrtići, muzeji, staze i hoteli danas grade u Hrvatskoj! Zaboravili smo koliki je bio, a koliki je sada BDP, vanjski dug, plaće, mirovine, pomoći siromašnima, športu, umjetnosti, svemu!

Naravno da je to još uvijek razmjerno malo, da fali, da bi trebalo bolje i više, ali da je toliko dobro da nikad u našoj

povijesti nije bilo bolje sasvim je jasno i istinito. Naši neprijatelji trube iz medija da smo „među zadnjima u EU“. Pa naravno da jesmo! Iz treće smo lige (genocid 1945., 45 godina komunizma, rat, razaranja, obnova, neznanje) ušli u Ligu prvaka i neki se čuda da i tu nismo među prvima. Primjer je Dinamo: bude prvak Hrvatske, uđe u Ligu prvaka i onda većinu utakmica izgubi, pa je među najslabijima. Da – ali u Ligi prvaka! Hajde se ti (Vučiću, Komšiću) plasiraj u Ligu prvaka!

Dapače, hrvatsko bogatstvo je čak i veće, napose na osobnoj razini. Hrvati u postotku stanovnika imaju najviše nekretnina na svijetu, štednja za koju se zna golema je, a ona za koju se ne zna još je veća. A još da se stvarno naplati porez i da se suzbije siva ekonomije – recite sami – koliko bi se povećao BDP?

Samo nerazuman čovjek, ili hrvatski neprijatelj, može biti nezadovoljan što su gospođe Pejčinović Burić, Šuica, Maletić, i još dvije, a zaboravih im časna imena, toliko visoko pozicionirane u europskoj politici! Samo smrdljivci mogu Europi cinkati svoju sugrađanku da je prebogata pa zato tražiti da ju ne izaberu! Zdravi, normalni ljudi to ne mogu! Pozicije tih žena sjaj su hrvatske slobode, pobjede, kulture i politike! I kad Europa ignorira cinkaroše, oni se ne stide, ne ustrijele se, ma ni ne ispričaju se. Oni nisu ni veleizdajnici, veleizdajnici su nešto grozno ali veliko, vele“; oni su vrane, lešinari, ne-ljudi, bijede. Valja se također prisjetiti da feministice i slična društva ni tim petorim ženama niti gđi predsjednici nikad (nikad!) nisu uputile ni riječi podrške ili čestitanja! A istodobno zanovijetaju da su žene diskriminirane u hrvatskoj politici. Da ne žele možda da svi zajedno poguramo gđu Mrak Taritaš, Radu Borić, Marijanu Puljak ili Daliju Orešković?

Uz predivnu zemlju, koja kao takva postaje legendarna u svijetu, dobre ljude koji su svoju dobrotu i kulturu pokazali od prvih višestranačkih izbora do trenutnih napora oko traženja kapetana Dina Miškića, mira i stabilnosti, općega bogatstva (ponavljam, molim ne navodite pojedinačne slučajeve; njih bi trebalo pomno istražiti i svašta bi se našlo!)

Hrvatska, o ljubljena, divna i sveta Hrvatska, postaje doista jedna od najbogatijih zemalja svijeta (cit. Grabar Kitarović K.)! Jer – što je bogatstvo jednoga naroda? BDP? Velike kompanije? Poznati bogataši? Prosječna plaća? Ne – čovjekovo bogatstvo je sve – do klime i uspjeha djece u školi. I kad se sve zbroji (a teško je zbrojiti), proistječe da je Hrvatska već danas jedna od najbogatijih država na svijetu. (O tome možemo posebno raspravljati.)

Kolinda Grabar Kitarović

Gđa Kolinda Grabar Kitarović je Božji dar hrvatskom narodu za njegovu hrabrost, dobrotu, žrtvovanje, odgovornost, politički zrelost i kulturu općenito. Ta prekasna žena bila je u svim školama blistava učenica, a školovanje je okrunila time što je godinama bila potpredsjednica NATO-a! I koji se to luđak, koji neprijatelj usudi reći da ona ne zna politiku. Čak je vodeći anti-zastupnik u Saboru, golemim naporom, gđi Grabar Kitarović nabrojio samo dvije mane: da je nije izmjestila s Pantovčaka i da je – krivo – rekla da će Hrvatska biti jedna od najbogatijih zemalja na svijetu. S Pantovčaka nije otišla jer na Markovu trgu nije nađena lokacija dovoljne sigurnosti i komunikacijskog potencijala, a da

će Hrvatska biti jedna od najbogatijih država na svijetu – bila je u pravu. To sam skicirao prethodno (gore) u testu, a Vi izvolite provesti dublju analizu za svoj strogi izračun.

Kao predsjednica Države, gđa Grabar Kitarović radila je – ma baš fantastično! Ako se prisjetimo da su njezine ovlasti „suradnja s Vladom u Vanjskoj politici“ i da je glavna zapovjednica Hrvatskih oružanih snaga, te čimbenik stabilnosti, mira i tolerancije jer je izabrana izravno od naroda, onda vidimo sljedeće:

- U vanjskoj politici postigla je djela neviđena, npr. da je predsjedala sastankom na kojemu je jedan od sudionika bio predsjednik Sjedinjenih Američkih Država, g. Donald Trump. Da je jako, jako popularna i cijenjena u svijetu, i to ne samo od oni koji cijene lijepe, pametne i obrazovane žene (kao ja) nego i od najviših svjetskih političara. Da je predsjednica svih žena predsjednica svijeta. Da je s g. V. Putinom riješila problem zagađenja zraka u Slavonskom Brodu. Da je donijela koncept Triju mora, koji nije mrtvo slovo na papiru nego projekt koji sada Prihvata i Njemačka i Rusija i SAD. (Ne znam sve nabrojiti, a što bi tek bilo da znamo i što tajne službe znaju...) Ah, da – nema govora o tome da je pogriješila što je primila g. Vučića u Zagrebu! To je potez koji se ne može izbjeći, koji se ne smije izbjeći, koji je potreba i koji, iako nije donio nikakve koristi (Vučić je donio dokumente o troje nestalih u ratu koji su već bili nađeni i to se zove „srpska posla“), ali, brate, nije ni štete. Osobno sam uživao zamišljajući kako se Vučić izjeda u sebi kad iz blizine gleda sjajnu Hrvatsku.

- Da je s bratom Damirom Krstičevićem i njegovima hrvatsku vojsku od vremena komunističke propasti i uništavanja dovela na razinu pristojne članica NATO-a.

- Da je posjetila sve županije i u svima bila dirljivo primljena, usrećila ljude i nastojala im pomoći (v. Slavonski Brod). Da, pjevala je s ljudima, ljudima je to velika čast i gušt! A ako je pjevala, je li „dištonavala“? Nemam pojma (jer nemam sluha), ali vidio sam da su ljudi sretni što s njima pjeva pjesme koje su im najdraže.

- I o jednom (pokušanom) niskom udarcu: je li upisala kći na Harvard? Jest. A je li to dobro ili nije. Ma dobro, je, odlično, to je veliki privatni uspjeh. A budući da se radi o majci koja je k tome i naša predsjednica, čini mi se da sretni i ponosni trebamo biti i mi.

Ostali predsjednički kandidati

Ostali predsjednički kandidati nikako ne mogu, a i ne smiju, ugroziti ponovni izbor gđe Grabar Kitarović.

G. Milanovića nipošto ne smijemo ne samo izabrati, nego ni dopustiti da zbog naših gluposti i nesloge bude izabran. Komunizam je smrt za svaki narod, a za hrvatski barem milijun puta.

G. Škoro je nastupio privlačno, jer je prvi govor pripremio sa stručnjacima pa ga je čitao. Nakon toga nismo čuli gotovo ništa, a ono što smo napola čuli (komunističkim medijima nije vjerovati) – nije dobro. Ispod časti mi je čovjeka tračati na osnovi tako malo informacija. Čut ćemo ga u kampanji, kad se više ne će moći šaliti u odgovoru na pitanje što će napraviti s Titovom bistom na Pantovčaku (koju je Predsjednica dala premjestiti u muzej u Zagorju.) U međuvremenu je EU donijela najjasniju i najjaču osudu komunizma, u kojoj se kritizira i to što u nekim državama još uvijek ima ulica, trgova i spomenika komunističkim velikanima, pa je g. Škoro jako pogriješio što tu deklaraciju nije ni pročitao, niti je za nju čuo... ili ne zna što bi o njoj rekao.

Ostali kandidati nisu vrijedni spomena. Onaj jedan navodni znanstvenik iz Dijaspore govori kao dijete u sedmom osnovne, g. Kolakušić kao da je pao s Marsa, a navodno je kandidatkinja čak i gđa Dalija Orešković, o tempora, o mores!

Zaključak

Gđa Kolinda Grabar Kitarović je, s obzirom na vrijeme mira i prosperiteta i predsjedničke ovlasti, predsjednica ranga dr. Franje Tuđmana. Tko god za nju ne glasuje nije dovoljno odgovoran prema svojoj državi, narodu, obitelji i samome sebi.

Komunistički trik izazivanja raskola domoljubnih birača između gđe Grabar Kitarović i g. M. Škore ne će upaliti. Komunisti su previše glupi, previše lijeni i previše napuhani da bi išta sami postigli. Oni mogu dobiti samo našim samoubilačkim pogrješkama, kao što je bilo onih nekoliko kad smo tragično birali i krive predsjednike i krivu saborsku većinu. To nas je skupo stajalo, pa se nadam da smo na tim primjerima dovoljno naučili i da svoju građansku sreću više ne ćemo slijepo i blesavo stavljati na kocku koju kotrljaju žuti mediji.

Mile Prpa: Milanović će se teško dočepati Pantovčaka

“Jedinstvo cjelokupnog hrvatskog nacionalnog korpusa svima treba biti alfa i omega, u svakom postupanju, u svakom □ napisu, u svakoj privatno i javno izgovorenoj ili pisanoj riječi. To je najviši zakon kojeg svaki Hrvat i svaki hrvatski državljanin bezuvjetno mora poštivati”. (Codex moralis croaticum)

Razdjeljenost Hrvata, da ne kažem i suprotstavljenost, ukratko nesloga, stoljetna je bolest nacionalnog korpusa. Čini se da od te bolesti nikada nećemo ozdraviti. Spiritus movens toga je i poznati hrvatski jal na svakom području.

Kroz povijest, na brojnim područjima imali smo i sada imamo vrsne sportaše, gotovo u svim vrstama sporta, imamo i velike umjetnike, pjesnike, kipare, znanstvenike i na brojnim drugim područjima bili su i sad jesu ponos Domovine. Ali nemamo dobre političare.

No, u Hrvatskoj već zadnjih par stoljeća nemamo dobre političare, iz toga su nastale velike tragedije naroda, takvo političko bilje u Hrvatsko ne uspjeva, pa makar ga stalno zalijevali, ne donosi ni cvijet ni plod.

Prvo – Kolinda Grabar Kitarović

Što da kažem o sadašnjoj Predsjednici, i kandidatu za drugi mandat na Pantovčaku?! Kolinda je osoba koja u sebi ima velike intelektualne i druge potencijale, to je pokazala u vanjskoj politici, gdje je uspjela biti poznata i utjecajna i rado viđena u cijelom svijetu od najuglednijih osoba- careva, kraljeva, predsjednika, brojnih premijera, velikih svjetskih institucija, NATO saveza, UN-a, EU. Omiljena je i kod Putina i Trumpa i slično. Na tom joj iskreno čestitam!

Što se tiče njene unutarnje politike, ne bih joj mogao dati tako visoku ocjenu. Tu je više puta pogriješila, ponekada je djelovala više kao glumica, a trebala se ponašati dostojanstveno kao Predsjednica. Kao što sam rekao da ona ima velike intelektualne potencijale i ona treba, uvijek i beziznimno, u prvi plan stavljati svoj intelekt i dostojanstvo u nastupima.

S druge strane ni pod koju cijenu na Pantovčaku nije smjela imati ljude poput Mate Granića, a čini mi se da nije ni u Izborni stožer okupila prave ljude. U Program treba uključiti nekoliko radikalnih stavova, poput temeljite izmjene Izbornog zakona i sl. Bez tog radikalnog stava neće ići, jer narod traži radikalna rješenja. Više mu je dosta labuđeg pjeva.

Ima šansu kod izrade svog Izbornog programa. Predlažem joj da se sa svojim Izbornim programom u cijelosti osloni na Codex moralis Croaticum. Tamo ima sve što joj treba, i nikako ne može pogriješiti, imala bi time šansu da sve suparnike intelektualno nadvisi.

U svakom slučaju dajem joj veliku šansu za ostanak na Pantovčaku.

Drugo – Zoran Milanović

Njegov izborni potencijal u narodu kreće se između 25 i 30 posto. Društvo njegovih lijevih glasača, obzirom na ideološku opredijeljenost: komunizam, jugoslavenstvo, ateizam, orjunaštvo, ljevičarstvo, autonomaštvo i sl. uvijek će mu dati toliko glasova.

Kad bi, kojim slučajem, za ljevičarskog kandidata za Predsjednika kandidirali ličkog mrkog medvjeda, i on bi dobio toliko njihovih glasova. Jednostavno ta kategorija birača ne voli Hrvatsku, dobrim dijelom ju i mrzi, to su nebrojeno puta pokazali i stalno joj bacaju klipove u kotače.

Milanović, teško će se dočepati Pantovčaka, jer će tijekom rasprava u izbornoj euforiji ponovo izbiti sve ono što je radio kao premijer. Na primjer, pendrecima mlaćenje teških ratnih invalida i tjeranje ih u noći s Markovog trga u crkvu, potom nasilno uvođenje ćirilice u Vukovar gdje tamo nikada u povijesti nije bila. Lex Perković, brukanje po Australiji, ne kontroliranje svojih izjava i mnoštvo drugoga što će izići na površinu. To narod ne zaboravlja.

On, u predsjedničku utrku, nosi breme na leđima kojekakvih nepodopština. Nerealno je da bi postao Predsjednik, ali zbog politički neukog naroda, nije isključeno da uđe i u drugi krug. Njegov izbor za Predsjednika Republike, mislim da bi to bila prava katastrofa. Posebno uz postojeće rukovodstvo HDZ-a. Više nitko ne bi mogao zaustaviti veliku koaliciju. Neka nam tada Bog pomogne.

Zar u SDP-u i drugim strankama nema kulturnog i pametnog čovjeka, čovjeka koji bi istinski volio i vodio Hrvatsku punim dostojanstvom. Milanovićevo ponašanje je poput seoskog lole u novom odijelu, koji misli da mu nitko nije ravan i da sve zna.

Treće – Miroslav Škoro

Što reći o tom kandidatu, zacijelo će u prvom krugu Kolindi oduzeti dosta glasova, ali s njima ništa neće uspjeti. Pjevač je pjevač – političar je političar. To su dvije profesije i nikako se ne nadopunjuju. Pjevač punom širinom otvara dušu, a političar mora biti i majstor lukavstva, i nikad ne smije unaprijed javno iznositi svoje namjere, jer što god unaprijed javno objavi naići će na otpor političkih protivnika. Politika je kao borba gladijatora. U politici se greške ne opraštaju.

No, posebno pozivam i gospodina Škoru i gospođu Kolindu da se međusobno ne suprotstavljaju, jer će na tome oboje izgubiti.

Četvrto – Mislav Kolakušić

Na prvom koraku je napravio krupnu grešku. Odmah je počeo pucati topovima. On je poput zeca na proplanku kojeg tjeraju lovci, pa iskoči iz grma i vikne im - evo me, tu sam.

On se je odmah razotkrio i u njemu su prepoznali diktatora, kojeg nitko ne želi. Što god dalje kaže to će se tretirati po principu – poslije topa puška se ne čuje. Da je bio politički mudriji, mogao se pritajiti, pa bi tada možda postao i hrvatski Orban. Možda bi uspio jer većina Hrvata želi čvrstu ruku poput Orbana, da se već jednom uvede red u hrvatskoj državi.

Sve druge eventualne kandidate ne poznam ni tko su ni što su, pa slijedom toga ne mogu ih ni komentirati.

Pouke političarima iz Codexa moralis croaticum

„Onaj tko predaje suverenitet svog naroda drugima, predaje i njegovu slobodu. Nitko više ne obećava kao političar, a nitko manje ne drži do svojih obećanja kao političar.“

Državna politika koja se ne temelji na visokom moralu, ne obećava ništa dobro svom narodu.

Fra Miljenko Stojić: Kandidatima postavljati ozbiljna pitanja o njihovom viđenju naše budućnosti

Sjećam se listanja Udbinih elaborata prošlih godina glede hrvatskog »nacionalizma« u društvu i »klerinacionalizma« u Crkvi. Jedan od zaključaka je uvijek bio isti: produbiti nespornost. O tomu se radi i u ovom slučaju. Nelustrirane – strukture, koje su nažalost premrežile hrvatsko društvo, u posljednje vrijeme čine sve da se domoljubno hrvatsko glasačko tijelo što više razmrviti. U tome slučaju pobjeđuju oni.

Nema sada smisla razbijati glavu kako se dogodilo da to hrvatsko domoljubno glasačko tijelo ima dva kandidata za nastupajuće predsjedničke izbore. Nema smisla niti to opravdavati sazrijevanjem demokracije u tom društvu i slično. Takve stvari ostavimo za

vrijeme poslije izbora. Sada smo tu gdje jesmo. U prvom krugu glasujemo za onoga za kojega nam se čini da je trenutno najprikladniji, bez obzira što bi možda srce htjelo drukčije. Politika je stvar i razuma, a ne samo srca. U drugom krugu glasujemo za onoga koji je prošao, bez obzira jesmo li za njega glasovali u onom prvom krugu. To si jednostavno moramo utuviti u glavu ako ne želimo da Milanović ponovno počne trabunjati o hrvatskoj državi kao slučajnoj, štitići udbaše i zločince te slično.

Bio sam stoga nedavno žalostan kada su u jednoj gledanoj tv emisiji izrugivali sadašnju predsjednicu Kolindu Grabar Kitarović i, kao, gurali Miroslava Škoru. Ma ne ide to tako, ljudi moji! Nažalost puno je sada još toga u igri, a da bismo se tako olako igrali demokracije.

Svaki od kandidata ima svoje prednosti i mane. Kolinda Grabar Kitarović odmaknula nas je od Zapadnog Balkana i vratila u Srednju Europu, kršćansku Europu koja u nekim svojim dijelovima pokazuje neuništive znakove života. Obogatila je još više svoje političko iskustvo i stekla veze sa zapadnim političarima te tako učvrstila mjesto hrvatske države u današnjem svijetu. Uklonila je i bistu zločinca Josipa Broza Tita s Pantovčaka. Ali je ostavila Matu Granića i još neke likove u tim dvorima, muljala nešto, zbog podrške Plenkovićevog HDZ-a, oko pozdrava Za dom spremni...

Miroslav Škoro, pak, novo je lice na političkoj pozornici. Poznat je kao pjevač u našem društvu, ali vani nije poznat ni kao to niti kao nešto drugo, što ne znači da ne će možda postati poznatim po svojim potezima posreći li mu se pa postane hrvatski predsjednik. Najavio je nekoliko poteza koji gode hrvatskim ušima, ali je i izjavio da je Hrvatsko Zagorje imalo dvojicu velikih predsjednika, Josipa Broza Tita i Franju Tuđmana, što su mu mnogi zamjerali i što ga je natjeralo da objašnjava što je time zapravo mislio reći.

Bilo kako bilo, držim da bi se u ovoj utrci za hrvatskog predsjednika na domoljubnoj pozornici trebalo zapravo izgrađivati u političkom smislu. Idemo ovim našim kandidatima postavljati ozbiljna pitanja o njihovom viđenju naše budućnosti. Jedno od tih pitanja zacijelo jest i ilustracija koja nam je potrebna kao kruh svagdanji. Ako se boje, neka počnu primjenjivati ovu najnoviju rezoluciju Europskog parlamenta od 19. rujna ove godine o važnosti europskog sjećanja za budućnost Europe. Koliko je ona važna vidi se i po tome što je razvikani mediji u našem društvu i u tuđim rukama nastoje ne spominjati. Kad već prisežemo na te bajne europske vrijednosti, pa dajmo počnimo ih poštivati!

Damir Borovčak: Priželjkujem nadmetanje Miroslava Škore i aktualne Kolinde Grabar Kitarović

Članica predsjedništva vladajuće njemačke stranke Kršćansko-demokratske unije (CDU) Dagmar Schipanski (76), fizičarka, koja je u politiku je ušla tek po uspostavi demokracije u Istočnoj Njemačkoj, prošli je tjedan gostovala u Zagrebu na konferenciji o 30. obljetnici pada Berlinskog zida. Nekadašnja kandidatkinja za predsjednicu Njemačke, govorila je o iskustvu života iz prve ruke te posvjedočila o posljedicama komunizma u Istočnoj Njemačkoj. Ukazala je gdje su najveći zaostaci komunizma u Hrvatskoj. Po njenom uvidu i

iskustvu, najveća je razlika u tomu što se nije dogodila smjena elita, posebice kod znanstvenih i akademskih kadrova, uključujući društvene i humanističke znanosti. U njima je komunistički način razmišljanja najviše ostao, ustvrdila je Dagmar Schipanski. Na tom predavanju na kaptolu bio je i kandidat za predsjednika Miroslav Škoro.

Posve je jasno kako u Hrvatskoj, u kojoj nije proveden ni jedan oblik lustracije, oni koji su bili potlačeni i šikanirani u komunizmu, uočavaju prodore u politiku onih koji su izrasli na zasadama komunističkih dogmi, obmana i privilegija. Danas se tzv. antifašisti i njihovi potomci, prikazuju kao istinoljubivi demokrati i kvazihumanisti, dominantni u hrvatskoj politici, u svim medijima, na fakultetima društvenih i humanističkih znanosti te u HAZU. Prikazuju se modernim, proeuropskim političarima, kao stvoreni za bolju hrvatsku budućnost. U stvari od te mantre demokracije koja je nastupila 2000. godine poslije smrti predsjednika Tuđmana, izborom Račana i Mesića za hrvatske obnašatelje vlasti, Hrvatska se još ni danas nije oporavila, dapače, sve dublje tone u politički postkomunistički glib. U tom bi smislu trebalo promatrati i ovu predstojeću kandidaturu za funkciju predsjednika države, kao i potom unutarstranačke izbore u HDZ-u, kao i buduće parlamentarne izbore u 2020. godini.

Na pitanje, ne izaziva li se ciljano mržnja između tabora Grabar Kitarović i Miroslava Škore, razmišljam, trebamo li kalkulirati o tome ili pak razmisliti o onome što je bilo u posljednjih 5 godina i onome što smo očekivali da će biti u tih 5 godina. Iako je ponekad i griješio, Tuđman je bio prije svega državnik s vizijom. Na stranu ono što sve nije politički ostvario za života, jer ga je bolest u posljednje tri godine ozbiljno načela i dovela do prerane smrti. Dakle, Hrvatska očekuje kontinuitet državnika s vizijom, koji može uzdignuti Hrvatsku na političku razinu, barem onu koju je imala krajem '90-tih. No, tko je taj kandidat? Po čemu ga prepoznati i povjerovati mu?

Mnoge se stvari u životu, pa tako i u politici, očituju u jednostavnoj i prepoznatljivoj simbolici, koja je jasna svima, učenicima i neučenicima. Prvi potez, micanje biste zločinca JB Tita iz svog ureda, potom blagoslov Ureda predsjednice RH, bio je obećavajući početak. No kasnije, razni savjetnici poput Mate Granića, vode politiku predsjednice u čudnim cik-cak smjerovima. Naime, Dan državnosti 30. svibnja, koji je sada pred nove izbore postao nova politički aktualna mantra, predsjednica je mogla zastupati i ukazivati od samog početka svog mandata. Također, priliko davanja prisege pokazala je hrvatskom narodu predsjedničku lentu u kutiji. Iako Zakon o grbu, zastavi i himni Republike Hrvatske obavezuje Predsjednika RH nositi lentu (čl. 25. i 26.) u svim svečanim i državnim prigodama, Grabar Kitarović to u 5 godina cijelog svog mandata nikada nije učinila. Lenta je ostala u kutiji, te se tim činom svrstala u red prethodnika Mesića i Josipovića, koji su također kršeći zakon, s indignacijom odbijali staviti predsjedničku lentu i na taj način obezvrjeđivali državu koju predstavljaju.

Predsjednica Grabar Kitarović ignorirala je i Oltar domovine na Medvedgradu, koji je vizionarski osmislio i na koji je redovito u svečanim državnim prigodama komemorirao prvi predsjednik RH dr. Franjo Tuđman. Kao vrhovna zapovjednica OS RH predsjednica Grabar Kitarović imala je priliku i mogućnost vratiti hrvatskom narodu to sjećanje i zadovoljstvo, međutim i to je zapostavila. Tako danas imamo tužno sjećanje na rušenje Zida boli na Selskoj cesti, preko noći zamijenjeno s Đamonjinim strašilom od spomenika na Mirogoju, do najnovije Bandićeve umotvorine izgradnje novog Oltara domovine ispred njegovog Poglavarstva. I to bez ikakve kritike vodeći političari prihvaćaju kao normalno. A nije normalno već je smišljeno obezvrjeđivanje i rušenje tradicionalnih vrijednosti iz vremena stvaranja Države Hrvatske.

Promjena Dana državnosti 30. svibnja i zanemarivanje Oltara domovine na Medvedgradu, odnosno izgradnja novog, dvije su istoznačajne simbolike. Konačno, ostaje gorak dojam posjeta i bespotrebnog ljubljenja s predsjednikom Srbije Tomislavom Nikolićem i kasnijih izjava Aleksandra Vučića. Na konferenciji za medije, pri posjeti općini Gvozd i naselju Vrginmost, a potom i na skupštini Srpskog narodnog vijeća u Koncertnoj dvorani Vatroslav Lisinski, četnik Vučić je odaslao cijeli niz neprihvatljivih poruka. Oba su se posjeta srbijanskih predsjednika pokazala krajnje nepripremljenima na provokacije, kojima su Šešeljevi učenici bahato izvrijeđali gostoprimstvo Hrvatske.

U razgovoru za Večernji list Kolinda Grabar Kitarović o mišljenju protukandidata na predsjedničkim izborima i o ovlastima predsjednika kaže kako bi jedni "željeli od predsjednika Republike napraviti faraona, a drugi marionetu. Prijedlozi promjena predsjedničkih ovlasti koje smo do sada čuli jednostavno nisu provedivi, dapače neki su i opasni..." Upereno je to na protukandidata Miroslava Škoru koji je jezgrovito najavio referendum i promjene Ustava, ako osvoji mandat. Jalovi su pokušaji osporavanja kako nešto nije provedivo i opasno, jer je propušteno više prilika u posljednjih 5 godina, kojima je mogla ojačati svoj autoritet u narodu. Da je državnik Tuđman tako razmišljao nikada ne bi ostvario državu, a ni pobjedu protiv agresije.

Istovremeno, protukandidat Miroslav Škoro u razgovoru za RTL o financiranju kampanje, desnici, Titovoj bisti, izvrsno je parirao na mnoga "škakljiva" podmetanja. U šaljivom tonu se i narugao u svezi izbora: "Nas uvijek oko izbora razvesele tri stvari. Prvo je izborni zakon – to je silno veselje. Druga stvar koja nas razveseli je D'Hondtova metoda, a treće su ankete. I ako pogledate ove zadnje europske izbore, ne možete reći da su ankete baš pogodile neke stvari". A ozbiljno je zaključivao: "...očekujem glasove ljudi koji su došli na doček nogometne reprezentacije. Ne znamo tko su oni bili. Devet su sati čekali da dođe autobus s igračima od zračne luke do Trga bana Jelačića. Bez vode, bez sanitarnih čvorova... Računam na glasove ljudi koji su nezadovoljni, a takvih je sve više i više... (...) Računam na podršku vjernika..., matematika kaže da u Hrvatskoj postoji 93% ljudi koji se izjašnjavaju vjernicima. Od toga 90% katolika. Morate računati na te glasove... (...) Puno se toga može napraviti i s pozicije predsjednika države. Nitko nikada nije branio predsjedniku da sudjeluje s narodom na potpisivanju bilo kojeg referenduma. (...) U ovoj

cijeloj priči imamo situaciju oko koje se ljudi mogu okupiti, imamo jako puno pametnih koji postižu super stvari u svijetu, samo kod nas ne. Sustav ne valja", zaključio je o potrebnim promjenama predsjednički kandidat Miroslav Škoro.

Konačno, ne dajem Zoranu Milanoviću više od 20% šansi, on je dio lošeg sustava. Priželjkujem nadmetanje u drugom krugu, između Miroslava Škore i aktualne predsjednice Kolinde Grabar Kitarović. Želim da budući predsjednik bude mudar, hrabar i odlučan, u duhu nove konvencije EU povodom obilježavanja 30 godina od pada Berlinskog zida i osudi zločina komunizma i nacizma, jer konačno novi Predsjednik RH trebao bi povesti Hrvatsku beskompromisno na put povijesne istine. U toj politici ne smije biti vrludanja ni kompromisa.

Slišković: Sve mi djeluje da se stvaraju uvjeti za povratak lijeve opcije

U vrijeme prošle kampanje rekla sam Kolindi Grabar Kitarović da mi cijela kampanja djeluje kao da se ne želi dobiti izbore. Na kraju je bila vrlo tijesna pobjeda. Na ovim izborima je još gore. Stvoren je novi kandidat iz iste izborne opcije. Sve mi djeluje da se stvaraju uvjeti za povratak lijeve opcije. U cijelo vrijeme mandata Predsjednice vođena je antikampanja pa nije bilo ni jednog poteza koji nije bio pretvaran u ismijavanje njezina rada. Iako je Hrvatska u ovom mandatu imala susrete i političku komunikaciju s najmoćnijim ljudima međunarodne politike to nije naišlo na pozitivnu

ocjenu. Razumijem da to može smetati nesklonim zemljama, ali da se tako uspješno manipulira s narodom je zabrinjavajuće. Ocjena o Predsjednici u drugim zemljama bitno je različita od naše.

Sve je to priprema da u ovu kampanju ude jedan Zoran Milanović pa neka mi Bog oprost, ali što su njegove kvalitete za povratak u politiku, kada ga je bio odbacio i njegov SDP i tko toliko manipulira da je o njemu samo pozitivna iako nema nikakve rezultate.

Tragično je da nakon gotovo 30 g. postojanja političke demokracije i postojanja suverene države velikim dijelom nismo naučili što je politički rat, koja su djelovanja obavještajnog rada, tko nam redovno ubacuje kosti oko kojih se gubi energija koja bi trebala biti pozitivno utrošena u napredak zemlje. Od ratne pobjede koju nisu mogli negirati sve se u Hrvatskoj pretvara u neuspjeh s jednim jedinim razlogom da narod izgubi pozitivan odnos prema svojoj zemlji. Kritike preko društvenih mreža prema svemu su strasne i djeluju kao da stižu iz samog Šešeljevog ureda, iako kuhinja negativnosti stiže iz tih krajeva. Rat nakon rata.

Za mene nema biranja između Kolinde i Škore, svjesna sam stvorenog sukobljavanja koji je svakako otvaranje puta Milanoviću. Čiji je projekt Kolinda, čiji Škoro, a čiji Milanović. Zbog te važne nepoznanice nije dobro da se ljudi sukobljavaju jedni s drugima. Kampanja i obećanja pa i priča o ljubavi i poštenju vide se tek nakon dobivenih izbora. Osobno sam alergična na kandidate koji koriste emociju naroda. Narod se izrazito boji za opstanak zemlje jer ga se neprekidno uvjerava u nesigurnost. Vrijeme je za znanje, sposobnost, iskustvo, rezultate. To je najveća ljubav jer daje boljitak i sigurnost zemlji i narodu.

Vlade i predsjednici prolaze, a narod čuva svoju opstojnost. Tko god bude izabran Hrvatska ima budućnost zbog odluke naroda, a ne pojavnosti prolaznih projekata.

Davor Dijanović

— —